

UZASADNIENIE

F. M. (1) został skarżony o to, że w okresie od 30 listopada 2012 roku do 10 stycznia 2015 roku w O., woj. (...) przywłaszczył należący do Z. K. samochód osobowy marki K. (...) o nr rejestracyjny (...) wraz z kompletem kluczyków oraz dokumentów przekazanych mu na podstawie porozumienia o pożyczeniu wskazanego auta, którego nie oddał pomimo upływu umówionego terminu zwrotu pojazdu oraz kierowanych do niego wezwań tj. o czyn z art. 284 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2016 roku w sprawie sygn. akt II. K. 318/15:

- oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż wartość jednej stawki dziennej jest równoważna kwocie 10 złotych,
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 2,
- na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej szkody poprzez zwrot przywłaszczonego samochodu na rzecz uprawnionej Z. K. w terminie 1 miesiąca,
- wymierzył oskarżonemu opłatę w wysokości 200 złotych i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 689,92 złote tytułem kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wnieśli oskarżony oraz oskarżyciel publiczny.

Oskarżony zaskarżył wyrok w całości i na swoją korzyść. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za odstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na:

- ustaleniu, że Z. K. (1) jest pokrzywdzoną, co skutkowało dopuszczeniem jej do udziału w postępowaniu w charakterze oskarżycielki posiłkowej, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego (wskazanego szczegółowo) wynika, iż w dniu zawierania ugody tj. 30 listopada 2012 roku przedmiotowy pojazd K. (...) był własnością banku (...) S. A. (na skutek ziszczenia się wynikającego z umowy kredytowej Przewłaszczenia na zabezpieczenie), a nie Z. K., a sam oskarżony użył pojazdu od A. K.,
- ustaleniu, iż oskarżony nie zwrócił pojazdu B. M., podczas gdy oddał mu samochód, a momencie oddawania B. mąka był jego właścicielem (na skutek spłaty wszystkich rat kredytowych i zwrotnego przeniesienia własności),
- gdyby uznać, iż właścicielem pojazdu jest Z. K. (1), to ewentualny termin zwrotu użyczonego pojazdu zaczynał się 10 dni od zawarcia umowy użyczenia (tj. od 11 grudnia 2012 roku),

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku tj.:

- art. 390 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k., poprzez uznanie, iż obecność oskarżonego mogłaby oddziaływać krępująco na Z. K. i bezpodstawne wydanie przez sąd zarządzenia o konieczności opuszczenia przez oskarżonego sali rozpraw na czas jej przesłuchiwania, co skutkowało naruszeniem prawa oskarżonego do obrony, albowiem nie miał on możliwości zadawania świadkowi pytań i być obecny podczas wszystkich czynności postępowania,
- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co do zamiaru zwrotu pojazdu przez oskarżonego w dniu spisywania oświadczenia o zobowiązaniu do jego zwrotu oraz kwestii jego faktycznego zwrotu w roku 2015 właścicielowi B. M.,

- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ich dowolnej oceny, głównie wyjaśnień oskarżonego, podczas gdy są one zgodne z zebraniem materiałem dowodowym w postaci dokumentów oraz ocenie dowodów zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem doświadczenia życiowego,

- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., poprzez oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego, które miały wykazać, czy Z. K. (1) posiadała tytuł prawny do samochodu K. (...) oraz mające na celu wyjaśnienia okoliczności pożyczenia pojazdu tj. od kogo oskarżony go pożyczył.

W konkluzji oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia przypisanego czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu I instancji.

Apelacja oskarżyciela publicznego wniesiona została na niekorzyść oskarżonego, wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 1 k.p.k. i zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu obrazę prawa materialnego tj. art. 72 § 2 k.k. i art. 74 § 1 k.k. poprzez zobowiązanie do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem tj. zwrotu przywłaszczonego samochodu na rzecz uprawnionej Z. K. i błędnie zakreślenie terminu zwrotu na „w terminie 1 miesiąca”, bez określenia od jakiej daty termin 1 miesiąca ma obowiązywać.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie w oparciu o treść art. 72 § 2 k.k. obowiązku zwrotu przywłaszczonego samochodu w terminie 1 miesiąca d dnia uprawomocnienia się orzeczenia, a w pozostałym zakresie o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator popierał własną skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte, wnosił o nieuwzględnienie apelacji oskarżonego. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zajął stanowisko identyczne jak oskarżyciel publiczny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się być zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej uwzględnienia powstały podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Opocznie.

Ponieważ ocena zarzutów merytorycznych poniesionych w apelacji oskarżyciela jest aktualnie przedwczesna, Sąd Okręgowy ograniczył się tylko do wskazania uchybień, które spowodowały uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przebiegu dotychczasowego postępowania nie upoważnia bowiem do rozstrzygnięcia merytorycznego, albowiem nie pozwala na ocenę, czy zapadłe orzeczenie jest trafne, a zarzuty skarżącego zasadne. Sąd I instancji w trakcie rozpoznawania sprawy dopuścił się bowiem tego rodzaju obrazy przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść wydanego końcowego rozstrzygnięcia merytorycznego. W tym także miejscu Sąd Okręgowy ponosi, iż podjął próbę uzupełnienia ustaleń i przeprowadził postępowanie dowodowe na etapie odwoławczym. Ustalenia, jakie dodatkowo poczynił, potwierdziły decyzję o konieczności uchylenia zapadłego w sprawie orzeczenia. Przede wszystkim należy podnieść, że rację ma oskarżony, gdy podnosi, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia. W szczególności sąd ten dopuścił się obrazy przepisu art. 410 k.p.k., zgodnie z którym podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, art. 366 § 1 k.p.k., zgodnie z którym Przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad jej przebiegiem, bacząc, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy oraz treść art. 7 k.p.k., zgodnie z którym organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przepisy te łącznie nakazują, by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności, a więc takie, które mają znaczenie dla ostatecznego rozstrzygnięcia. Przekonują także argumenty o przekroczeniu przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów, a wybiórcza ich ocena (głównie wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań Z. K. i A. K.) spowodowała oparcie orzeczenia na materiale niepełnym, pomijającym istotne dla sprawy kwestie związane z cywilnym „podtekstem” sprawy.

Przede wszystkim należy podnieść, iż opis przestępstwa przypisanego oskarżonemu F. M. (1) wskazuje, że przywłaszczył pojazd K. (...) „należący do Z. K.”. Identycznie brzmią ustalenia faktyczne, jakich dokonał sąd I instancji w pisemnych motywach wydanego orzeczenia. Sąd ustalił bowiem, że kredyt na w/w samochód wzięli właściciele firmy Usługi Gastronomiczne (...) – B. M. i B. K. oraz, że to oskarżony miał spłacać raty za ów pojazd (jako pełnomocnik syna B. M.). Następnie przyjął, że Z. K. (1), która weszła do udziału w firmie za B. K., użyczyła pojazd na 10 dni oskarżonemu. Tym samym ustalono, że działania Z. K. były przez nią podejmowane jako właścicielką auta. Pomimo także, że w żadnym miejscu swego pisemnego uzasadnienia Sąd Rejonowy nie posłużył się słowem „właściciel/właścicielka” w odniesieniu do Z. K., to przyjęć należy, że przypisał jej tą właśnie cechę, na co wskazuje dosyć jednoznaczny zapis zawarty w opisie czynu przypisanego czynu i brak jakichkolwiek dalszych rozważań w tej kwestii.

Sąd Okręgowy zważył, że kwestia ustalenia właściciela K. (...), którego sprawca miał przywłaszczyć jest bardzo istotna, albowiem - co do zasady - przestępstwo przywłaszczenia można popełnić na szkodę właściciela rzeczy. Przepis art. 284 k.k. nie chroni posiadania, które nie jest podmiotowym prawem majątkowym, ale stanem faktycznym – tak SA w Krakowie z 21.02.2003 roku sygn. II AKA 266/02, Prok. i Pr. 2003, Nr 10, poz15). Ochronę posiadania (i własności) przewiduje natomiast przykładowo przepis art. 127 kodeksu wykroczeń, który penalizuje samowolne użycie rzeczy ruchomej przez nieuprawnioną osobę. Dla realizacji znamienia przywłaszczenia od strony podmiotowej nie jest wystarczające stwierdzenie obiektywnego rozporządzenia przez sprawcę cudzą rzeczą, lecz konieczne jest oprócz tego wykazanie, że działaniu temu towarzyszył zamiar określony jako animus rem sibi habendi. Do istoty przywłaszczenia należy osiągnięcie celu w postaci uczynienia z cudzej rzeczy swojej własności przez jej zatrzymanie lub rozporządzenie nią. W zamiarze tym nie mieści się więc jedynie czasowe uniemożliwienie dysponowania rzeczą przez jej właściciela. Skutek przywłaszczenia, objęty zamiarem bezpośrednim stanowi utrata rzeczy przez osobę uprawnioną, wobec czego szkoda powstała w majątku tej osoby ma w zamierzeniu przywłaszczającego nieodwracalny charakter. Opisany zamiar odróżnia się od zamiaru sprawcy, który jedynie samowolnie używa cudzej rzeczy w rozumieniu art. 127 § 1 KW, czy art. 289 Kodeksu karnego – tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2006 r. II KK 186/06 Legalis Numer 89841).

Można także przyjąć, że w określonych stanach faktycznych, sprawca przywłaszcza rzecz (w rozumieniu art. 284 k.k.) na szkodę osoby, której przysługą inny rodzaj władztwa do rzeczy, ale niewątpliwie stanowisko samego właściciela rzeczy ruchomej w kwestii jego ewentualnego pokrzywdzenia, bądź braku poczucia krzywdy, będzie miało wpływ na byt przestępstwa (także poprzez właściwe określenie zamiaru sprawcy).

Tymczasem Sądowi Rejonowemu umknął fakt uprzedniego prowadzenia przez organy ścigania sprawy z zawiadomienia banku (...) S. A, który stał się właścicielem K. (...) na skutek ziszczenia się warunku zawartego w umowie kredytowej o Przewłaszczeniu na zabezpieczenie. W związku z zaprzestaniem spłacania rat kredytowych, nastąpiło przejście własności pojazdu K. (...) na bank, który zażądał natychmiastowego wydania spornego pojazdu, a następnie wszczął postępowanie egzekucyjne. Postępowanie zakończyło się wydaniem przez Prokuraturę Rejonową w Opocznie w sprawie Ds. 301/13 postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie przywłaszczenia w/w pojazdu w okresie czasu od 21 lipca 2011 roku do 8 marca 2013 roku. Sąd Okręgowy zważył, że okres ten stanowi część czasookresu przestępstwa przywłaszczenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania (czyn przypisany oskarżonemu F. M. zakończył się w dniu 10 stycznia 2015 roku). Choć także to ewentualnie inny podmiot został wykazany jako pokrzywdzony czynem przywłaszczenia – tj. bank, to jednak organy ścigania ustalały zamiar przywłaszczenia pojazdu po stronie któregośkolwiek z współników „Chaty (...), a oskarżony w toku całego w/w okresu reprezentował swojego syna – jednego z właścicieli tej działalności, co więcej działającym wyjątkowo czynnie.

Dla przypisania odpowiedzialności z art. 284 k.k. niezbędnym jest wykazanie po stronie sprawcy zamiaru postąpienia z rzeczą jak „właściciel”, chodzi tu o działanie mające na celu uczynienie z cudzej rzecz swojej własności (poprzez jej zatrzymanie, czy rozporządzenie, z jednoczesnym zamiarem definitywnego pozbawienia osoby uprawnionej jej własności - tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 06.05.2014r. w sprawie V KK 316/03 Numer Legalis 64559. Do istoty bowiem przywłaszczenia należy osiągnięcie celu w postaci uczynienia z cudzej rzeczy swojej własności. W zamiarze tym nie mieści się jedynie czasowe uniemożliwienie dysponowania rzeczą przez jej właściciela. Szkoda bowiem powstała w majątku właściciela musi mieć nieodwracalny charakter. W przedmiotowej sprawie oskarżony

wyjaśnił, iż ostatecznie oddał pojazd właścicielowi tj. swojemu synowi B. M., na dowód czego złożył do akt pisemne oświadczenie swojego syna potwierdzające powyższe. Miało to nastąpić w lipcu 2015 roku. Twierdzeniu temu Sąd Rejonowy nie dał wiary, podnosząc brak daty na oświadczeniu i odmowę składania zeznań przez B. M.. Taka ocena jest jednak przedwczesna i nie może korzystać z ochrony art. 7 k.p.k. Niewątpliwie jest to kwestia trudna do jednoznacznego ustalenia, ale mogąca zostać zweryfikowana w oparciu o ewentualnie inne dowody – o czym mowa w późniejszych rozważaniach.

W tym miejscu Sąd Okręgowy podnosi, iż w sprawie nie ustalono w istocie, kto jest właścicielem przedmiotowego pojazdu, a jest to okoliczność o znaczeniu podstawowym. Z dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych wynika, iż oskarżony pożyczył pojazd i pomimo pisemnego zobowiązania się do jego zwrotu, nie zwrócił go Z. K. (2). Uprawnien Z. K. (3) sąd meriti upatruje w treści ugody notarialnej zawartej w dniu 30 listopada 2012 roku przez współników (...) oraz ich rodziny i umowie użyczenia zawartej pomiędzy F. M. (1), a Z. K.. Sąd nie ustalił jednak, ani nie określił prawidłowo, kto był właścicielem K. (...) w chwili zawierania umowy przez notariuszem, czy własność tego pojazdu przeszła na inny podmiot oraz kiedy, w szczególności czy własność przechodziła pomiędzy różnymi podmiotami więcej niż jeden raz, jaką świadomość, co do właściciela pojazdu miały strony umowy użyczenia tj. oskarżony i Z. M. (czy wiedzieli, że w momencie zawierania umowy pożyczania K. (...) stanowi własność banku, co więcej - że bank żąda oddania K. (...) jemu samemu) oraz jak się ma zamiar przywłaszczenia przez oskarżonego pojazdu, niewątpliwie dysponującego pojazdem fizycznie do jego stanowiska o konieczności zapłaty przez Z. K. (bądź jej pełnomocnika A. K.) dodatkowej sumy pieniężnej i de facto uzależnienie zwrotu pojazdu od dodatkowych rozliczeń finansowych z jego synem (przekazania mu przez A. K. dodatkowych pieniędzy w ramach rozliczenia firmy (...)).

W toku uzupełniającego postępowania dowodowego przeprowadzonego przed sądem okręgowym ustalono, iż jeszcze przez datą podpisania przez strony ugody notarialnej w dniu 30 listopada 2012 roku, bank zawiadomił B. M. i A. K. o wypowiedzeniu umowy kredytowej i zażądał od tych osób wydania pojazdu będącego w całości własnością banku. Należało więc uprzednio ustalić, czy w momencie użyczenia pojazdu oskarżonemu przez Z. K. była ona właścicielką pojazdu, czy też przysługiwało jej jakiej ograniczone prawo rzeczowe do rzeczy, czy działała w imieniu właściciela, czy być może wbrew jego woli, czy była tylko jego posiadaczem i jaką świadomość posiadali w tych kwestiach F. M. (1) i sama użyczająca. Uzupełniające postępowanie dowodowe, w szczególności załączone akta sprawy Ds. 301/13 potwierdzają, że własność K. (...) ponownie „wróciła” do pierwotnych właścicieli, po całkowitej spłacie kredytu zaciągniętego na zakup auta. Nie udało się natomiast ustalić daty ponownego przejścia prawa własności (bank zażądał uchylenia w tej kwestii tajemnicy bankowej).

Rozważenia w tej sytuacji wymagało także, czy wobec własności istniejącej po stronie innego podmiotu, aniżeli Z. K. (1), w chwili działania oskarżonego, nadal ma miejsce zamiar przywłaszczenia po jego stronie, ewentualnie na szkodę innego podmiotu - z uwzględnieniem treści akt sprawy Ds. 301/13 – prowadzonej „w sprawie”, a nie przeciwko konkretnej osobie.

Zamiar przywłaszczenia rzeczy powierzonej (art. 284 § 2 KK), realizujący się w rozporządzeniu przez sprawcę tą rzeczą jak własną (animus rem sibi habendi) nie obejmuje nieuprawnionego (niezgodnego z wolą powierzającego) wykorzystania jej, nawet w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, o ile nie towarzyszy mu cel definitywnego włączenia tej rzeczy do majątku sprawcy - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2004 r. V KK 316/03, Legalis Numer 64559). Konieczność jednoznacznego ustalenia ewentualnego zwrotu pojazdu uprawnionej osobie, ma więc znaczenie dla uznania, czy mamy do czynienia z zamiarem definitywnego pozbawienia osoby uprawnionej jej własności. W sytuacji ustalenia, iż w okresie czynu własność pojazdu powróciła do właścicieli (...) (i dokładnego ustalenia daty przejścia prawa własności i osób właścicieli), rozważenia wymagało, czy fakt ewentualnego zwrotu pojazdu B. M. (czy to zwrotu fizycznego, czy też dobrowolnego porozumienia pomiędzy B. M., a oskarżonym na dalsze użytkowanie pojazdu przez ostatniego za zgodą właściciela), ma wpływ na zamiar „przywłaszczenia” pojazdu w rozumieniu art. 284 § 2 k.k. na szkodę ewentualnego współwłaściciela - jeśli okaże się, że właścicieli pojazdu jest więcej niż jeden.

Sąd Okręgowy zważył także, iż w aktach sprawy znajduje się odpis postanowienia Prokuratury Rejonowej w Opocznie sygn. Ds. 394/13 (k.7) o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie między innymi o gróźb karalnych kierowanych

w okresie czasu od lipca 2012 roku do 12 kwietnia 2013 roku w O. woj. (...) pod adresem A. K. tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. – wobec braku wniosku pochodzącego od osoby uprawnionej. Powyższe oraz treść wyjaśnień oskarżonego (który konsekwentnie twierdzi, iż zatrzymał pojazd żeby zmusić „drugą stronę” tj. A. K. do zwrotu pieniędzy synowi oraz wyjaśnień, w których informuje o swoim oświadczeniu, jakie miał napisać komornikowi co do przyczyn zatrzymania pojazdu k.28 akt Ds. 301/13), nakazują rozważyć przedmiotowe zachowanie F. M. (1) w kontekście także ewentualnego zmuszania do określonego zachowania w rozumieniu art. 191 § 2 k.k. Przy rozważaniach tych nie może jednak zabraknąć wglądu na konieczność pozostawania w ramach tego samego zdarzenia historycznego, by nie doszło do ewentualnego wyjścia poza granice oskarżenia.

Z uwagi na brak jakichkolwiek ustaleń w zakresie własności pojazdu w inkryminowanym okresie czasu i rodzaju uprawnień, jakie w stosunku do K. (...) posiadała Z. K. (1) – co jest niezbędne dla prawidłowego określenia osoby pokrzywdzonej czynem, a dodatkowo brak rozważań, co do rzeczywistego zamiaru sprawcy - w kontekście zawiadomienia o groźbach karanych, jakie miały być kierowane pod adresem A. K. oraz ewentualnego zwrotu pojazdu, uznać należy, iż wyrok zapadł bez należytej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zgodnej z wiedzą i doświadczeniem życiowym oraz bez uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w istocie w oparciu o niepełny materiał dowodowy, pomijający ustalenia płynące z dwóch innych spraw prowadzonych przez organa ścigania, a ściśle związanych z przedmiotowym K. (...). Samo ustalenie, że oskarżony przez wiele lat użytkował kredytowany pojazd, a raty za niego spłacał ktoś zupełnie inny, to fakt niebudzący wątpliwości, ale też nie stanowiący sam w sobie wypełnienia przesłanek z art. 284 § 2 k.k., bez należytego ustalenia okoliczności wejścia w jego posiadanie, ustalenia osoby pokrzywdzonej, uprawnień osoby pożyczającej i rzeczywistego zamiaru sprawcy.

Reasumując: zaskarżony wyrok zapadł z obrazą przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia. Dokonana przez sąd I instancji ocena zgromadzonych dowodów, jest przedwczesna, a ustalenia faktyczne pomijają wnioski płynące z innych prowadzonych postępowań, ewentualne procedowanie w takich warunkach przez sąd odwoławczy oznaczałoby w istocie pozbawienie strony prawa do „drugiej instancji”. W tej sytuacji ilość i jakość uchybień powoduje, że wyrok zaskarżony na niekorzyść oskarżonej, mimo braku wniosku w tym przedmiocie, należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania. Pamiętać także należy, iż w przedmiotowej sprawie akt oskarżenia został wniesiony w dniu 29 czerwca 2015 roku, a więc przed zmianami Kodeksu postępowania karnego, jakie weszły w życie w dniu 1 lipca 2015 roku.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Rejonowy winien:

- ustalić kwestie praw własności do przedmiotowego pojazdu w okresie czasu od 30 listopada 2012 roku do 10 stycznia 2015 roku i świadomość, co do powyższego po stronie oskarżonego, a w tym załączyć dokumenty bankowe dotyczące kredytu udzielonego na przedmiotowy pojazd K. (...) firmie Usługi Gastronomiczne (...) – B. M. i B. K. i wyjaśniające kwestie prawa własności,
- ustalić osobę pokrzywdzoną czynem z art. 284 § 2 k.k.,
- przesłuchać przedstawiciela banku (...) S. A. co do jego stanowiska w kwestii braku zwrotu i inne,
- załączyć akta egzekucyjne, ewentualnie niezbędne z nich dokumenty i ustalić, czy oskarżony składał w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego oświadczenie o przyczynach braku zwrotu przedmiotowego pojazdu komornikowi bądź bankowi,
- powtórzyć postępowanie dowodowe, a w tym ponownie przesłuchać oskarżonego w szczególności na okoliczność jego świadomości, co do właściciela pojazdu w dniu 30 listopada 2012 roku i później tj. czy wiedział o przejściu własności auta na bank oraz o wezwaniu ze strony banku do zwrotu pojazdu, czy składał oświadczenie w toku postępowania egzekucyjnego dotyczące zwrotu pojazdu, jeśli tak to jakie, w szczególności czy zobowiązał się do zwrotu pojazdu pod jakimiś warunkami i czy do nich doszło; kiedy dokładnie dowiedział się o ponownym przeniesieniu własności pojazdu

oraz na kogo konkretnie, gdzie i kiedy dokładnie oraz w jakich okolicznościach i komu fizycznie zwrócił pojazd, czy byli obecni przy powyższym jacyś świadkowie i inne,

- ponownie przesłuchać świadków Z. K. i A. K. na okoliczność świadomości co do praw, jakie Z. K. (1) miała w stosunku do przedmiotowego pojazdu w dniu 30 listopada 2012 roku i później, czy w/w wiedzieli o wezwaniu banku do zwrotu pojazdu w chwili jego pożyczenia oskarżonemu, jeśli tak - czemu pojazd nie został zwrócony bankowi zgodnie z żądaniem,

- zweryfikować wersje oskarżonego o zwrocie pojazdu, a w tym w sytuacji ustalenia ewentualnych świadków zwrotu pojazdu przez oskarżonego bądź sporządzenia oświadczenia przez B. M. potwierdzającego jego zwrot, przesłuchać w/w na tą okoliczność,

- w zależności od powyższych ustaleń rozważyć zasadność kwalifikacji prawnokarnej z art. 284 § 2 k.k., bądź z art. 191 §1 k.k. (pamiętając o zakazie orzekania poza zakresem aktu oskarżenia), bądź z art. 127 k.w. (pamiętając o konieczności ustalenia daty końcowej czynu rzutującej na ewentualne przedawnienia karalności wykroczenia),

- przeprowadzić inne dowody, których potrzeba przeprowadzenia ujawni się w toku prowadzonego postępowania.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, nie przesadzając ostatecznego rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.